

En adelig Bortførelse i Sverrige, i det sextende Aarhundrede.

Det hører til Stedsnæbberne, blandt samtidsige Kilder til den nordiske Historie i Middelalderen at finde saadanne Bidrag, der føre os umiddelbart ind i huuslige Forhold, eller give os Leilighed til at kiende Familienlivet, Tænkesmaaden, Sæder og Egenheder hos de forskellige Stænder. Et saadant Bidrag er den nedenfor astrykte, efter den svenske Original oversatte Fortælling, der paa en meget karakteristisk Maade fremstiller os et Familie-Dptrin i en af det 15de og 16de Aarhundredes navnkundigste og mægtigste Adelslægter i Sverrige, ikke meget lang Tid før den udbøde, fremstyndet til sin Undergang ved den bekjendte tragiske Mordscene i Upsala, som kostede tre af Sture-Slægten Livet. De efterfølgende Oplysninger ville nærmere forklare Personernes Forhold, og hensætte Læseren paa Handlingens Stueplads.

Svante Sture, en Søn af Rigsforstanderen Sten Sture den Y. og Christine Gyldenstjerne, f. 1517, var i sin Ungdom forlovet med Margrethe Leionhufvud, der var anseet for sin Tids største Skjønhed i Sverrige; men som han maatte afstaae, da Gustav I. vilde gjøre hende til Dronning. Kongen holdt ham fladesløs ved rige Forleninger; han ægtede 1538 den deilige Dronnings Søster, Martha Leionhufvud, og var i stor Gunst hos sin kongelige Svoger, saalænge denne levede; ligesom han ogsaa var den første Adelsmand i Sverrige, som Erik XIV. ophøjede til den nye Greveværdighed. Men denne Konge fattebe ikke lang Tid efter Mistanke og Had til hele Sture-Slægten, lod Svante Sture, med to af hans Sønner, fængsle, først paa Svartfis Slot, siden i Upsala, hvor Kong Erik med egen Haand, den 24 Mai 1567, myrdede Niels Sture, (den samme, som han 1566 paa et Udgangssøg, med en tiæret Palmfrands paa Hovedet havde ladet føre giennem Stockholms Gader) og lod Dagen efter Jaderen, tilligemed den anden Broder, og flere Adelige (hvoriblandt ogsaa en

Broder til Dronning Margrethe og Grevinde Sture) uden Lov og Dom halsbugge. Martha Leionhusvud, hvis Fader Erik Abrahamson var bleven et Offer for det Stockholmske Blodbad, bar sin Sorg og sit Huses Ulykke med Mod og mandig Kraft. Hun havde en stærk Siæl, et høit og stolt Sind, og en fast, ved Modgang og Gienvordighed ubøielig Character; hvorfor hun ogsaa af Nogle kaldtes "Kong Mertha," af Andre "den högmodiga Grefvinna." Hun afflog til det yderste at modtage de 1000 Mark løbligt Sølv, som Kong Erik paatvang hende i Mandebod for hendes dræbte Søn, Grev Niels; lod dette Sølv henstaae urørt, og forstrakte Kong Johan dermed, da denne 1569, efter hans siden myrdede Broders Affættelse, besteg Thronen. Grevinden levede paa Sturenes Herresæde Þorningeholm, paa Morko (eller Symonds) i Södermanland, fra 1567 til 1583, da hun døde — tidligt nok for ikke at opleve den tragiske Skiebne, som anden Gang med en blodig Undergang hiemsøgte hendes Slægt. Mertha Leionhusvud havde med Svante Sture 4 Døttre, hvoraf een (Magdalena) er den, der handles om i den nedenfor meddeelte Beretning; een (Sigrid) havde 1562 æglet Thure Pederson Bielke; den anden (Anna) ægte 1567 Hogenstold Bielke; og den tredie (Christina) blev gift med Gustav Banér. Alle tre, med den næstsidste Sture (Grev Mauritz Svantesson, f. 1552) besvogrede Fætter og Rigsraader, lod K. Carl IX. halsbugge; Thure Bielke og Gustav Banér 1600, og Hogenstold Bielke 1605. Den fjerde Svoger, Erik Stenbock (s. nedenfor) blev 1596 affat fra sine Embeder; og det var maaskee ei gaadt Mauritz Sture bedre, end hans Svogre, hvis han ikke allerede 1592 var død.

Bed Johan den Tredies Thronbestigelse var den svenske Kirke og Kirkeforfatning i stor Forvirring. Reformationen var vel indført; men Folket svævede imellem den catholske og lutherske Lære; Mange vidste endnu ingen Forskiel paa begge; Kong Johan selv søgte vel i det Udvortes at gaae en Mellemvei imellem begge Troesbekiendelser; men var i Hiertet Catholik. Den nye Kirkeforfatning og Ritualer, som Kongen efterhaanden indførte, sit især efter Erkebiskop Laurentii Petri Død, (Oct. 1573) en meer og mere catholsk Character og Skikkelse; og en Folge af Beslutningen paa Kirkemødet i Upsala 1572 var bl. a. Forbud paa Ægteskab imellem Søskendebørn. Derover holdt Mertha Leionhusvud, der maaskee selv har hældet noget til Catholicismen, med saadan Strengthed, at da hendes Søstersøn, Erik Stenbock, fattede Kierlighed til sit Søskendebarn Magdalena Sture og friede til hende: vandt han vel Datterens Hierte, men

kunde paa ingen Maade vinde Moderens Samtykke; saameget mindre, som den gamle Erkebiskop i Upsala, „den gamle Herr Lars“ (Laurentius Petri) heller ikke vilde bifalde dette Egtelshab. Hvorledes Stenbock, ved List og med væbnet Hielp, som han fik af Kongens Broder Hertug Carl, naaede sin Kiærligheds Maal: derom er det at Magdalenas Søsterdatter, Grevinde Anna Banér, har opfat efterfølgende Beretning.

Slottet Hørningsholm, hvor Begivenheden forefaldt, var et af de ældste, i Bygning stærkeste og mærkeligste svenske Herresæder fra Middelalderen. Det er bygget paa en steil, fra Søfiden utilgængelig Klippe, 90 Fod høi over Havfladen. Flere Gange i Fortidens Fejder ødelagt, og tilfaldt indtaget og plyndret i Krigen under Christian II., blev det paa ny, af den ovenfor nævnte Svante Sture, restaureret og stærkere befæstet, bl. a. med et høit, rundt Taarn, hvoraf den underste Deel endnu er tilovers; og som er det Taarn med „Runddelen“, der nævnes i Beretningen om Frøken Stures Bortførelse. Den gamle Bygning havde desuden tre firkantede Taarne, et ved den nordre, det andet ved den søndre Ende, og det tredje i Midten af den Klippe, hvorpaa Slottet var anlagt. Imellem disse Taarne strakte Bygningens Mure sig i en uregelmæssig Form, der rettede sig efter Klippens Skikkelse. Af Taarnene, og af de gamle stærke Grundmure, for en Deel opført af hugne Graasteen, ere endnu paa alle Sider enbeel Levninger er tilovers; og ovenpaa dem lod Grev Bonde (1748—52) opføre den nuværende moderne Slottsbygning, efterat Russerne paa deres bekjendte Røbertog i de svenske Skærgaarde 1719 havde lagt det gamle Hørningsholm i Aske. Under det sidstnævnte Taarn, og paa flere Steder i Grundvoldene findes endnu en heel Række af hvælvede Fængselstiebdere, byggede op imod Klippevæggen, tildeels utilgængelige, eller tilmurede; hvilke Hvælvinger et ubistorisk Sagn vil tillægge en ældgammel Tid, da Hørningsholm eller Simonsø var en Vikings- eller Søværnborgh. 1824 opdagede man ved Tilfælde en saadan rund, til alle Sider lukket og dengang for en Deel med Muurgruus opfyldt Hvælving, 7½ Alen lang, 6½ Alen bred og 6 Alen høi; hvortil den eneste Afgang var en rund Abning i Hvælvingen, 1½ Alen i Diameter. En i Klippen udhugget Bænk, en Jernring i Muren ved Siden af denne, og Menneskebeent, der skulle være funden paa Bunden af Kielderen (Eftstrøm Beskrifs. öfver Mörkö Sokn p. 158), gjøre dens Brug, som et af Middelalderens barbariske Fængsler, utvivlsom. I øvrigt berettes ogsaa, at da Gustav den I. indtog Hørningsholm fra Christian II. 1518, lod han den danske Besætning af 70 Mand nedhugge, og Eigene

nedkastedes fiden i et af Taarnene, som deraf fik Navn af Juta-Taarnet. (Eftrom l. c. p. 157). Endnu kan her tilføies, at Gaarden og Godset efter den sidste Frølen Anna Stures Død (1646) var i hendes Mand, Johan Axelsson Orenstiernas Besiddelse indtil hans Død 1658. Derefter gik Hørningsholm over i den Banér'ske Familie (Efterkommere af Christina Sture (Fru Banér) og af Mertha Leionhufvud); og 1746 ved Salg af Else Banér, Enke efter en Baron Ribbing, i den grevelige Bonde Familie.

c. m.

Paa efterfølgende Maade berettede min salig Moster, Fru Sigrid Sture, Frue til Salestad og Gæddesholm, at det gik til, da Hr. Erik Gustafsson Stenbock førte vor salig Moster Magdalena Sture fra Hørningsholm.

Anno 1573, Juleaften, kom han til Hørningsholm, og var der alt over Nytaar. Da forærede han Mormoder og alle hendes Døttre skønne Nytaarsgaver, samt hendes Præst og andet Folk, hvilket han ogsaa adskillige Gange tilforn havde gjort; drog saa derfra nogle Dage efter, og kom igien ligen før Palme-Søndag, havende sin Søster, Fru Cicilia, Grevinden, med sig. En Dag eller to efterat han var didkommen, førte han vor Moster bort, og gik det saaledes til. Om Morgenen kom Moster Fru Sigrid (Wielke) ind i Runddelen, hvor Mormoder og alle Mostrene pleiede at ligge: da laae Moster Fru Magdalena paa Knæ i det nederste Vindue, som er imod Døren, læste og græd ret bitterligt. Da hun fik Moster Fru Sigrid at see, stod hun op; saa hød Moster Fru Sigrid hende Godmorgen, og sagde til hende: „Gud velsigne Eder! I har en god Gierning for Haanden!“ Da svarede hun: „Gud gibe den var god!“ og da Moster Fru Sigrid dertil svarede: „Bisfelig er det godt, at man med Taarer kan gjøre sine Bønner til Gud“; saa svarede hun: „Ja, det er nu saa“; og sagde derpaa til Moster Fru Sigrid: „Min allertiereste Søster! om end alle Mine forlade mig, saa vend dog ikke Eders trofaste Hierte fra mig!“ — Min allertiereste Søster! hvi fører i saadan

Tale til mig?" sagde Fru Sigrid — „jeg troer ikke at I vil giøre en Skælm af Eder; der har Ingen været i Stureslægten, som saaledes har opført sig, at vi skulle vende vore Hjerter fra dem.“ Da begyndte hun bitterlig at græde og sagde: „Ja, jeg siger kun saa.“ I det samme kaldte min Mormoder (Grevinde Märta Sture) Fru Sigrid ind til sig i det lille Kammer indenfor Munddelen; og strax derefter gik Kloster Magdalena ind i Munddeel-Stuen, hvor Kloster Fru Sigrid pleiede at ligge inde, og tog Søster, Jomfru Christina, som da var liden, og satte hende paa Bordet og legede med hende. I det samme kom Hr. Erik ind og hilsende hende, og sagde saa til hende: „Kiære Froken, vil I see den Hest, som jeg har foræret Eder? Han staar nu nebe paa Borggarden.“ Da svarede hun: „Ja nok!“ og tog han hende da under Armen og førte hende giennem den Dør, som gik ud til Forstuen. Da han kom til Døren sagde han til Kloster Fru Sigrids Jomfru, som hed Jomfru Malin Bjørsdatter, Hr. Erland Bjørsons Datter, hvilken hun kaldte sin Dreng: „Kom og følg med mig!“ Ligesaa sagde hun til en gammel Husfru, som hed Lucia, Ammen, som havde ammet Morbroder Niels Sture og Kloster, Fru Anna Sture, og alt siden den Tid havde været hos Mormoder: „Følger I mig ogsaa, Moder!“ Da stode de begge op fra deres Gierning og fulgte hende ned. Da de kom ned i Borggaarden, stod Hesten for Slæden i Porten under Hvælvingen; der satte han Kloster i Slæden og den Jomfru med, steg saa selv bag paa Slæden og begyndte at kjøre ned ad Søen til; og stod Mormoders Præst og flere af Folket i Borggaarden, hvilke meente, de skulde drage paa Jagt, og ventede at de andre Kloster skulde komme efter. Som Husfruen saae at han kjørte ned imod Søen og begyndte at kjøre hurtigt, saa raabte hun og sagde: „Kiære Froken, hvor vil I nu hen? Tænk paa min naadige Frue; faaer hun at vide at I drager alene bort, saa bliver hun vred.“ Da tog han en kort Bøsse og satte for hendes Bryst, sigendes: „Tær I ikke stille, saa skal I aldrig raabe

meer!" Da de vare komne ned paa Isen, saa komme der fra den Side ved Bårnehagen 50 Hofmænd, og fra Dyrgaards Siden 50 Hofmænd (Svende), hvilke rede paa begge Sider af Slæden. Dem havde Hertug Carl laant ham før; altsaa kørte han det hurtigste Hesten orkede at løbe, og hvilede ikke før end i Sværdsbroes Lehnsmændsgaard; der drog han ind, og Hofmændene omringede Gaarden, saa at Ingen slap ud eller ind. Der var baade Skrædere og Skindere, som gjorde Klæder til hende og til dem, som hun havde med sig; thi hun drog med sit bare Hoved, som hun gik og stod, af sin Fru Moders Huus. Da min Moster Fru Margaretha ufornodendes gik til Vinduet og saae Moster, Fru Malin sidde paa hans Slæde, og at han kørte saa hurtigt, begyndte hun at raabe og sige: „Bistnok fører Hr. Erik Søster Malin bort!" og raabte hun saa høit, at baade Mormoder og Moster, Fru Sigrid hørte hende raabe; dog vidste de ikke hvad det var, men tænkte, at et af Moster Fru Sigrids Børn var faldet ud af Vinduet, og sprang saa ud af Cabinettet, hvor de sadde, og spurgte, hvad som fattedes? Da sagde Moster, Fru Margaretha: „Åh, Hr. Erik fører Søster Malin bort!" da løb min Mormoder og Moster Fru Sigrid ned ad Trappen, men da Mormoder kom paa Trappen, besvimeede hun og faldt ned. Da hun kom til sig selv igjen, og for ynkeligt Naab og Graad knap kunde tale, bad hun Moster, Fru Sigrid strax sætte sig i Slæden og drage efter hende, det Moster Fru Sigrid strax gjorde. Da hun kom til Sværdsbro, vilde Hr. Erik ikke slippe nogen af hendes Folk ind i Gaarden; men efter megen Tale slap han allene hendes Slæde ind, og satte Hofmændene paa Heste rundt omkring Gaarden; i Forstuen stode fire Knegte med lange, ladede Hagebøsser for Døren, hvor hun gik ind. Da hun kom ind og med Hiertens Taarer fik sin Søster Malin at see, fortalte hun hende sin Fru Moders ynkelige Klage og Hiertens Graad, med høilig Formaning, at hun skulde følge hende tilbage til sin Moder igjen, saa havde hun lovet at forlade hende alt det, hun havde forbrudt imod hende. I det

hun nu taug længe stille der til, saa formanede min Møster, Fru Sigrid hende paa Ny, at hun ikke saa høiligen skulde bedrøve sin Moder, men efterkomme denne hendes Begiering, ellers blev hun Marsag til hendes Død: da svarede hun med Hiertens Taarer: „Dersom I kan forsikre mig, at Fru Moder vil bevilge, at vi maae faae hinanden til Sie, efterdi jeg saa høilig har forpligtet mig til ham, vil jeg følge Eder tilbage igien.“ Da svarede min Møster, Fru Sigrid, at hun ikke kunde forsikre hende derom; hvortil Møster Malin svarede: „Ja, saa er den første Forvildelse saa god, som den sidste“, og græd bitterligen. I det samme kom Hr. Erik ind og bad min Møster, Fru Sigrid drage tilbage igien, og sagde: „Hende saaer I ikke med Eder!“ Dog blev hun der endnu en Stund med Hiertens Angst, og vilde ikke lade sig saaledes vise bort. I det min Møster lavede sig til at drage fra Hørningsholm efter dem, kom Grevinden, Fru Cicilia (Stenbock) løbende fra sit Kammer hen til Mormoder, der hun laae paa Trappen, og beklagede at hendes Broder havde gjort min Mormoder saa høiligen imod; og hun sagde og svor, at hun Intet vidste deraf, ikke heller havde troet det, at min kiære Møster (Mormoder) skulde tage det vredeligt op. Da vendte min Mormoder sig til hende og sagde: „Far Fanden i Vold! Gud straffe baade Eder og Eders Broder! Og har I nu været paa Raad med ham om at frarøbe mig mit kiære Barn, saa drag efter til ham, at ingen Spot og Skam maa stee hende.“ Da satte Grevinden, Fru Cicilia sig i sin Slæde og drog efter dem den Vej, hun vel vidste, og kom til Sværdsbro førend Møster Fru Sigrid reiste bort. Da nu Møster Fru Sigrid spurgte Fru Cicilia og Hr. Erik, hvorhen de agtede dem med hende, svarede Hr. Erik: „Til Bispingssø til min Søster, Grevinde Beata (Brahe) vil jeg føre hende; der skal hun blive, indtil jeg kan faae hendes Fru Moders Samtykke, at vi maae komme sammen.“ Da bad min Møster Fru Sigrid Fru Grevinde Cicilia om at følge hende did; og da svarede Hr. Erik: „Ja, min Søster, det har jeg allerede bedet hende om.“

Altfaa bød min Søster Fru Sigrid hende Godnat, med Hiertens Vengstelse og Taarer paa begge Sider; da tog Moster Malin, et stort Stykke Mynt af sin Pung og gav Moster, Fru Sigrid det, sigende „Kære Søster! Giv min Fru Moder dette; det er det eneste, jeg har faaet med mig fra mine Fædres Huus.“ Da nu Moster, Fru Sigrid vilde gaae bort, bad Grevinden, Fru Cecilia og Hr. Erik Moster, at hun vilde mægle i denne deres Sag hos Fru Mormoder, og mage det saa, at min Mormoder vilde give sit Samtykke dertil, at de maatte faae hinanden; hvilket Moster lovede at gjøre, saa meget hende stod til, og drog saa derfra. Da hun nu kom til Hørningsholm, fandt hun at Mormoder nys var baaret fra Trappen op i Rundselen og lagt i sin Seng, og var hendes ynkelige Klage ligesom da Moster drog fra hende, hvilken yppedes endnu mere, da Moster kom igien og ikke havde Moster Malin tilbage med sig.

Om Morgenen ved Otten (Ottesangstid) drog Hr. Erik fra Sværdsbro med Moster, Fru Malin; og fulgte hende Grevinden, Fru Cecilia og Jomfru Malin Biorødatter, samt Ammen Lucie, som før skrevet staaer, hvilke bleve hos hende indtil hendes Bryllup var skeet; saa og de 100 Mænd, som Hans Fyrstelige Naade, Hertug Carl havde givet Herr Erik; og lovede han ingensteds paa Veien, saa at han inden saa Dage var paa Bisingsø, uden Tvivl i den Mening, at han frygtede for at Mormoder skulde sende Nogen efter dem. Men Mormoder var alene hjemme, og hendes Svigersønner og unge Sønner vare ikke saa nær, at hun kunde have nogen Bistand af dem. Herr Thure Bielle og Herr Hogenschiold Bielle og Sønnerne vare i Vesterås hos Kong Johan. Da Grev Erik kom til Bisingsø, var Grev Pehr (Brahe) og Fru Beata paa Sundholm; did førte han hende og kom did anden Paastedag, og det var Tirsdagen før Palmesøndag da han førte hende fra hendes Moder. Da han havde overleveret hende til sin Søster, drog han strax den anden Dag derfra op imod Stöckholm; dog kom

han ikke did, førend Kong Johans Brev mødte ham paa Weien, at han ufortøvet skulde komme op og staae til Nette for den Bolds-
gierning, han havde tilføiet Grevinde Merta, aldenstund min Mor-
moder, Dagen efter at den ulykkelige Afreise var skeet, havde
skrevet Kongen til og beklageligen givet ham den store Sorg og
BOLD tilkiende, Herr Erik havde tilføiet hende, som Copien af
Kongens Brev til ham, hvilken hende blev tilsendt, udviser. Da
han kom til Stockholm, blev han indmanet i sit Herberge, affat
fra sit Embede, og mistede sin Lon (fortiening) i det Aar. Saa
gik der og mange Breve imellem Kongen og Mormoder, og hendes
Klage formaaede saa meget hos Kongen, at han lovede, aldrig at
give sit Samtykke dertil, at de skulde faae hinanden til Sie; og
lod saa skrive og forbyde, at ingen Præst over hele Niget maatte
fordrifle sig til at vie dem. Dog fik han (Herr Erik) Enkedron-
ningen, som var hans Søster, Hertug Carl, Frøknerne, sine
Evogre og Søstre til at skrive Mormoder til, og bad om Ben-
skab, og at Mormoder vilde give sit Samtykke dertil. Hun kunde
ikke bringe det over sin Samvittighed, helst efterdi Erkebiskoppen,
den gamle Hr. Lars, aldrig vilde bevilge det, hvem hun ofte til-
forn havde spurgt om Raad i den Sag; men og saasom hendes
Hierte var saa fuldt af Harmen over den store Sorg og Spot,
han havde tilføiet hende, at hun ikke kunde unde ham sit Barn.
Men efterdi han havde Hertug Carl paa sin Side og alle sine
Evogre og flere Mægtige, hvilke formaaede mere, end hun med
Sine, da hendes Søner vare unge og smaa; og eftersom Kon-
gen heller ikke gierne vilde miste ham af sin Tjeneste, da han tiente
som Oberst i den danske Heide, bragte de det af den Grund saa
vidt, at han drog ned til sin Faders Søster, Fru Anna paa
Förstavad, og tog hende med sig til Bisingsø; tog saa min Moster
med det Følge, hun havde med sig fra sin Fru Moder, og førte
hende over Grændsen, der han lod sig vie af en dansk Præst,
efter at de havde været et Aar og nogle Maaneder paa Bisingsø

hos hans Søster; og varede det derfor saa længe, fordi Moster Malin ikke vilde det skulde skee; nu tog hun sit eget Raad dertil, og drog den samme Dag over Grændsen tilbage igien til Torpa; der stod Brylluppet. Grev Pehr og Fru Beata gjorde deres Undskyldning, fordi de ikke fulgte hende til hendes Bryllup. Da det var skeet, formaaede de Alle hos Kongen (helst da han var i Kongens Tjeneste, saae Kongen gierne, at han maatte faae Mormoderens Venskab), at han selv skrev til Mormoder, samt ogsaa Entedronningen, Hertug Carl, Frøknerne, hele Rigets Raad og al hans Slægt, og bade Mormoder for ham om Venskab. Men, da hun fornam, at han igien paa ny havde bedrøbet hende, og imod hendes Villie holdt Bryllup, blev hendes Sorg dertil forøget, saa at hun ikke snart kunde glemme det, og Alt, hvad der var skeet, førend min Mosters egne Svogre, Brødre og Søstre ideligen bade Mormoder for hans Frue om Venskab. Og gjorde Mostrene Anæfsald for Mormoder, formedelst Mosters ynkelige Skrivelse til dem, udi hvilken hun havde paamindet dem om, hvad Forbindelse der havde været imellem dem, og at hun ikke vendte tilbage, førend de skaffede hende sin Fru Moders Yndest; hvilket de heller ikke formaaede, før eet og et halvt Aar efter hendes Bryllup, at hun maatte komme til Mormoder. Da hun endelig kom did, var hun nede i Badstuen i nogle Uger, førend hun kom for Mormoderens Dine; men efterdi hun var frugtsommelig, bade hendes Søstre og Brødre om Venskab for hende, førend hun skulde ligge i Barselseng, hvilket Mormoder ogsaa bevilgede; og sagde de reent ud, at hun burde ikke saa længe vrede paa sit Barn; men formedelst al den Sorg og Harm, som hende var skeet af ham, hvilket hans Brev udviser, kunde hun ikke unde ham sin kære Datter. Omfider bevilgede hun dog, at de begge maatte komme op til hende. Da Mormoder fik Moster at see, sagde hun: „Du ulyksalige Barn!“ Da faldt Moster Fru Malin paa sine Knæ, trøb hen til sin Fru Moder, og bad med Taarer og klagende Ord om For-

ladelse, hvilken min Mormoder med Hiertens Taarer tilsagde hende, samt tog hendes Hoved, lagde det op til sit Bryst og sagde: „Gud forlade dig dine Synder, mit kære Barn! Jeg har forladt dig det, din arme Synderste!“ og reiste hende derpaa op. Men Herr Erik stod ganske stille, saa det var en Ynk at see; der vare Svogre og Søstre, hvilke Alle græd med Hiertens Taarer, ihvorvel de glædede sig over at begge vare komne i deres Moders Gunst igien. Saa blev da Hr. Erik og Moster Malin der, saa længe til hun kom i Barselseng og fødte Hr. Gustaf Stenbock. Det første Barn havde hun født hun paa Torpa; det var en Datter, der hed Brita, men som ikke levede længere, end nogle Uger. Da hun denne Gang skulde i Barselseng, og piintes noget længe, var hun endda i Frygt for, at Mormoder ikke af Hiertet havde forladt hende, og bad hende derfor med bittre Taarer om Forladelse, og at hun vilde bede Gud for sig; thi saa vidste hun, at Vor Herre hjalp hende, enten til Livet eller Døden; det skulde være hende lige kiært, efterdi Gud havde ladet hende leve saa længe, at hun havde nydt den Naade, at være kommen i sin Fru Moders Gunst igjen; hvilket Mormoder nu atter paa Ny tilsagde. Derpaa sagde hun: „Kære Fru Moder, læs da høit, saa at jeg hører det, og bed for mig Uværdige!“ Da faldt Mormoder paa sine Kne midt for hende, og læste saa høit, at hun hørte hvert Ord; da sagde hun: „Gud skee Lov, at jeg en Gang fik det at høre, nu vil jeg gierne døe, naar min Gud vil.“ Trostede og Mormoder hende det bedste, hun kunde, og forsikkede hende om sit moderlige Hierte, hvilket hiertelig frydede hende; og blev hun saa noget derefter vel forløst. Da Barnet skulde christnes, gjorde Mormoder et stort Barsel, og indbød dertil Kong Johan, Hertug Carl og alle Frøknerne; og da gav Mormoder Moster Malin en lige saa stor Medgift, som en af hendes andre Døttre: Guld, Sølv, Gangklæder, Huusgevaad, saa vel som af alt andet, ligesom en af de Andre; var det ikke mere, saa var det ikke mindre. Fra den Dag, hun drog bort fra

sin Fru Moder, gif hun sortklædt, indtil hun fik Venfkab, og bar aldrig Guld eller Klenodier paa sig, førend hun fulgte Mormoder til Wiaddeholm, efterdi Herr Thure (Bielke) og Moster Fru Sigrid havde budet Moster Fru Magdalena til Brudekone til en Amme, som havde ammet 3 af Mosters Børn op. Da hængte hun paa hende (Ammen) et af de Klenodier, som Herr Erik havde givet hende, hvoriblandt var et meget smukt Demantkors. Da Mormoder kom ind og saae, at hun gif saa sortklædt, sagde hun: „Kiere Malin, hvi gaaer Du altid i Sort?“ Da brast hun i at græde og sagde: „Kiere Fru Moder, dette har været min Dragt, alt siden jeg kom ud af min Fru Moders Huus.“ Da sagde Mormoder: „Du skal ikke gaae saaledes mere;“ og i det hun satte Diamantkorset paa Bruden, sagde Mormoder: „Nei, det skal Du selv have paa dig!“ og tog det saa og hængte det paa hendes Bryst. Da brast hun atter paa ny i at græde, og kysfede Mormoders Hænder, og siden saae hun ikke mere saa bedrøvet ud, som hun alt forhen havde gjort.

Dette er skrevet efter den Skrift, som Salig Grevinden, Fru Anna Banér selv har skrevet med egen Haand.